

บทที่ 2 วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลองเพื่อศึกษาผลของ เทคนิคการสอบสวน หลักฐานเท็จ อัตราเร็วในการพิมพ์ การยอมตาม และการคล้อยตามสิ่งชี้้นำในกระบวนการซักถามต่อการรับ สารภาพเท็จ โดยกำหนดกลุ่มตัวอย่างเข้าสู่กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมโดยวิธีสุ่ม ให้กลุ่มทดลอง ได้รับเงื่อนไขต่างๆที่กำหนดให้เหมือนกันทั้งในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม เป็น แบบแผนการทดลอง วัตถุประสงค์หลังการทดลองแบบมีกลุ่มควบคุม (Randomized control group posttest only design)

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนิสิตระดับปริญญาตรีของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้แบ่งเป็น 2 ส่วน ได้แก่ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการพัฒนามาตรวัด และ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในขั้นตอนการทำการทดลอง โดยแต่ละส่วนมีรายละเอียดดังนี้

ส่วนที่ 1 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในขั้นตอนการพัฒนามาตรวัดมีจำนวนทั้งหมด 226 คน ซึ่งได้จากการขอเก็บข้อมูลภายในชั้นเรียน เป็นกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการพัฒนามาตรการยอมตาม รวมทั้งหมด 166 คน รายละเอียดดังนี้

- จากวิชา 3800250 มนุษย์สัมพันธ์ ภาคการศึกษาปลาย ปีการศึกษา 2552 จำนวน 95 คน
- จากอาสาสมัครที่ยินดีตอบคำถามจากสถานที่ต่างๆ จำนวน 71 คน

นอกจากนี้ ยังมีกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการพัฒนามาตรการคล้อยตามสิ่งชี้้นำในกระบวนการซักถาม จำนวน 60 คน จากวิชา 3800202 จิตวิทยาในชีวิตและการทำงาน ภาคการศึกษาปลาย ปีการศึกษา 2552

ส่วนที่ 2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในขั้นตอนการทำการทดลองมีจำนวนทั้งหมด 165 คน ได้มาจากการขอเก็บรายชื่ออาสาสมัครในชั้นเรียน และนัดไปทำการทดลองตามวันและเวลาที่กำหนด โดยผู้วิจัย ได้สุ่มกลุ่มตัวอย่างเข้าสู่กลุ่ม และสุ่มกลุ่มเข้าสู่เงื่อนไขในการทดลอง 1 ใน 8 เงื่อนไข ดังต่อไปนี้

เงื่อนไขที่ 1 ให้ผู้ร่วมการทดลองพิมพ์ตัวอักษรผ่านหน้าจอโดยตัวอักษรปรากฏเร็ว แสดงหลักฐานเท็จต่อผู้ร่วมการทดลอง และใช้เทคนิคการสอบสวนแบบเพิ่มความรุนแรงแก่ผู้ร่วมการทดลอง

เงื่อนไขที่ 2 ให้ผู้ร่วมการทดลองพิมพ์ตัวอักษรผ่านหน้าจอโดยตัวอักษรปรากฏเร็ว แสดง
หลักฐานเท็จต่อผู้ร่วมการทดลอง และใช้เทคนิคการสอบสวนแบบลดความรุนแรงแก่ผู้ร่วมการทดลอง

เงื่อนไขที่ 3 ให้ผู้ร่วมการทดลองพิมพ์ตัวอักษรผ่านหน้าจอโดยตัวอักษรปรากฏเร็ว ไม่แสดง
หลักฐานเท็จต่อผู้ร่วมการทดลอง และใช้เทคนิคการสอบสวนแบบเพิ่มความรุนแรงแก่ผู้ร่วมการทดลอง

เงื่อนไขที่ 4 ให้ผู้ร่วมการทดลองพิมพ์ตัวอักษรผ่านหน้าจอโดยตัวอักษรปรากฏเร็ว ไม่แสดง
หลักฐานเท็จต่อผู้ร่วมการทดลอง และใช้เทคนิคการสอบสวนแบบลดความรุนแรงแก่ผู้ร่วมการทดลอง

เงื่อนไขที่ 5 ให้ผู้ร่วมการทดลองพิมพ์ตัวอักษรผ่านหน้าจอโดยตัวอักษรปรากฏช้า แสดง
หลักฐานเท็จต่อผู้ร่วมการทดลอง และใช้เทคนิคการสอบสวนแบบเพิ่มความรุนแรงแก่ผู้ร่วมการทดลอง

เงื่อนไขที่ 6 ให้ผู้ร่วมการทดลองพิมพ์ตัวอักษรผ่านหน้าจอโดยตัวอักษรปรากฏช้า แสดง
หลักฐานเท็จต่อผู้ร่วมการทดลอง และใช้เทคนิคการสอบสวนแบบลดความรุนแรงแก่ผู้ร่วมการทดลอง

เงื่อนไขที่ 7 ให้ผู้ร่วมการทดลองพิมพ์ตัวอักษรผ่านหน้าจอโดยตัวอักษรปรากฏช้า ไม่แสดง
หลักฐานเท็จต่อผู้ร่วมการทดลอง และใช้เทคนิคการสอบสวนแบบเพิ่มความรุนแรงแก่ผู้ร่วมการทดลอง

เงื่อนไขที่ 8 ให้ผู้ร่วมการทดลองพิมพ์ตัวอักษรผ่านหน้าจอโดยตัวอักษรปรากฏช้า ไม่แสดง
หลักฐานเท็จต่อผู้ร่วมการทดลอง และใช้เทคนิคการสอบสวนแบบลดความรุนแรงแก่ผู้ร่วมการทดลอง

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

1. เทคนิคการสอบสวน มี 2 ระดับ ได้แก่
 - เทคนิคการสอบสวนแบบลดความรุนแรง
 - เทคนิคการสอบสวนแบบเพิ่มความรุนแรง
 2. หลักฐานเท็จ มี 2 ระดับ ได้แก่
 - หลักฐานเท็จ
 - ไม่ให้หลักฐานเท็จ
 3. การยอมตาม คิดเป็นคะแนน โดยมีคะแนนเต็ม 20 คะแนน
 4. การคล้อยตามสิ่งชี้แนะในกระบวนการซักถาม คิดเป็นคะแนน โดยมีคะแนนเต็ม 35 คะแนน
 5. อัตราความเร็วในการพิมพ์
- การรับสารภาพเท็จซึ่งแบ่งเป็น 2 ประเภทได้แก่
1. การรับสารภาพเท็จ แบ่งเป็น 2 ระดับ ได้แก่
 - รับสารภาพ

ไม่รับสารภาพ

2. การรับสารภาพเท็จแบบยอมตาม แบ่งเป็น 2 ระดับ ได้แก่
 - รับสารภาพเท็จและไม่เชื่อว่าตนเองกระทำความผิด
 - อื่นๆนอกเหนือจากเงื่อนไขข้างต้น
3. การรับสารภาพเท็จจากภายใน แบ่งเป็น 2 ระดับ ได้แก่
 - รับสารภาพแล้วเชื่อว่าตนเองกระทำความผิด
 - อื่นๆนอกเหนือจากเงื่อนไขข้างต้น
4. การสร้างเรื่องราวเท็จ แบ่งเป็น 2 ระดับ ได้แก่
 - เกิดการสร้างเรื่องราวเท็จ
 - ไม่เกิดการสร้างเรื่องราวเท็จ

นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังได้ใช้สัญลักษณ์ต่างๆ แทนความหมาย ดังนี้

n	จำนวนผู้ร่วมการทดลอง
M	ค่ามัธยฐานเลขคณิตและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
SD	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน
df	ชั้นความเป็นอิสระ
p	ระดับนัยสำคัญ
t	ค่าสถิติที ทดสอบค่าเฉลี่ยระหว่าง 2 กลุ่มตัวอย่าง
χ^2	ค่าสถิติไคสแควร์
INTERROGATION	เทคนิคการสอบสวน
EVIDENCE	หลักฐานเท็จ
COMPLIANCE	การยอมตาม
SUGGESTIBILITY	การคล้อยตามสิ่งชี้นำในกระบวนการซักถาม
SPEED	อัตราความเร็วในการพิมพ์

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. มาตรการวัดการยอมตาม (compliance scales) พัฒนามาจากมาตร Gudjonsson compliance scales (GCS) ของ Gudjonsson (1997)
2. มาตรการวัดการคล้อยตามสิ่งชี้แนะในกระบวนการซักถาม (interrogative suggestibility scales) ของ ภารดี ศิริสุทธิพัฒนา (2550) พัฒนามาจาก Gudjonsson suggestibility scales 2 (GSS2) ของ Gudjonsson (1997)
3. โปรแกรมทดสอบการพิมพ์ เพื่อกระตุ้นการรับสารภาพเท็จ (false confession) โดยผู้วิจัย ได้ออกแบบตามลักษณะการทดลองของ Kassin และ Kiechel (1996; ดูหน้า 44)

1. มาตรการวัดการยอมตาม (compliance scales)

Gudjonsson (1997) พัฒนามาตรวัดการยอมตามขึ้นมาเพื่อจะเติมเต็มทฤษฎีการรับสารภาพเท็จของเขาให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น เพราะเชื่อว่าบุคคลจะเกิดการรับสารภาพเท็จได้ต้องมาจากการคล้อยตามสิ่งชี้แนะในกระบวนการสอบสวน และการยอมตาม ซึ่งเกิดขึ้นระหว่างกระบวนการสอบสวนด้วยเช่นกัน แต่การยอมตามจะแตกต่างจากการคล้อยตามสิ่งชี้แนะตรงที่การยอมนั้นเกิดโดยผู้ที่ยอมตามรู้สึกตัวเสมอว่ากำลังถูกบังคับให้ทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง แต่ในบริบทของการคล้อยตามสิ่งชี้แนะ ผู้คล้อยตามไม่ได้รู้สึกตัวเลยที่กำลังถูกชี้แนะอยู่

การยอมตามของบุคคลเกิดจากการที่บุคคลมีความกระตือรือร้นที่จะทำตามความต้องการของผู้อื่น และเกิดจากการที่บุคคลมีความต้องการที่จะหลีกเลี่ยงความขัดแย้ง และเมื่อบุคคลมีการยอมตามสูงก็มีแนวโน้มที่จะให้การรับสารภาพเท็จ (Gudjonsson)

ในขั้นแรก Gudjonsson (1997) สร้างมาตรการวัดการยอมตามออกมาโดยมีข้อกระทง 28 ข้อ มีการวัดเป็น 2 ระดับ วัดเป็นจริงหรือเท็จ เป็นการทดสอบการยอมตามภายใต้การถูกสอบสวนและพัฒนาขึ้นโดยยึดตามองค์ประกอบ 2 องค์ประกอบได้แก่ 1) การหลีกเลี่ยงหรือเผชิญหน้ากับความขัดแย้ง 2) ความกระตือรือร้นที่จะทำให้ผู้อื่นพอใจ โดยทดสอบสอบมาตรวัดกับกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 164 คน เป็นชาย 81 คน และหญิง 83 คน กลุ่มตัวอย่างนั้นมีสถานภาพทางสังคมและภูมิหลังแตกต่างกันไป ปรากฏว่าได้ข้อกระทงที่มีค่าน้ำหนักบรรจุสูงสุด 20 ข้อ แต่ละข้อมีค่ามากกว่า .25 ข้อกระทงที่อยู่ในด้านการหลีกเลี่ยงหรือเผชิญหน้ากับความขัดแย้งเป็นข้อที่มีน้ำหนักบรรจุทางบวก และข้อกระทง

ที่อยู่ในด้านความกระตือรือร้นที่จะทำให้ผู้อื่นพอใจมีน้ำหนักบรรจุทางลบ ข้อกระทงทั้งมาตรมีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .71

จากข้อมูลข้างต้น ผู้วิจัยจึงพัฒนามาตรวัดการยอมตามจากมาตร Gudjonsson compliance scales (GCS) ของ Gudjonsson (1997)

ข้อคำถามในมาตรวัดการยอมตาม เป็นข้อคำถามที่ให้เลือกตอบคำถามเพียง 2 ข้อ ได้แก่ ใช่ กับไม่ใช่ (yes / no) โดยมีความหมายดังนี้

หากเป็นข้อทางบวก กำหนดให้

ใช่ เท่ากับ 1 คะแนน

ไม่ใช่ เท่ากับ 0 คะแนน

หากเป็นข้อทางลบ กำหนดให้

ไม่ใช่ เท่ากับ 1 คะแนน

ใช่ เท่ากับ 0 คะแนน

ตารางที่ 3

จำนวน ร้อยละของเพศ อายุ คณะ และชั้นปีของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการพัฒนามาตรวัดการยอมตาม

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
1. เพศ		
หญิง	115	69.30
ชาย	50	30.70
2. อายุ		
21	51	30.70
19	37	22.30
20	38	22.90
18	23	13.90
22	17	10.20
3. คณะ		
จิตวิทยา	31	18.70
เภสัชศาสตร์	22	13.30
สัตวแพทย์	19	11.40
ครุศาสตร์	15	9.00
วิทยาศาสตร์การกีฬา	14	8.40
นิเทศศาสตร์	14	8.40
รัฐศาสตร์	12	7.20
วิทยาศาสตร์	9	5.40
เศรษฐศาสตร์	7	4.20
วิศวกรรม	6	3.60
แพทยศาสตร์	6	3.60
สถาปัตยกรรมศาสตร์	5	3.00
อักษรศาสตร์	4	2.40
พาณิชยศาสตร์และการบัญชี	1	0.60
นิติศาสตร์	1	0.60

ขั้นตอนที่ 1 นำข้อกระทงในมาตรวัดการยอมตาม (Gudjonsson compliance scales) มาแปลเป็นภาษาไทยและให้ผู้ทรงคุณวุฒิคืออาจารย์ ดร.อภิชนา ไชยวุฒิภรณ์วานิช เป็นผู้ตรวจสอบความถูกต้อง

ขั้นตอนที่ 2 คิดข้อกระทงเพิ่มอีก 30 ข้อ เป็นข้อกระทงในองค์ประกอบด้านการเลือกที่จะหลีกเลี่ยงหรือเผชิญหน้ากับความขัดแย้งจำนวน 15 ข้อ และข้อกระทงในองค์ประกอบด้านความกระตือรือร้นที่จะทำให้ผู้อื่นพอใจจำนวน 15 ข้อ จากนั้นนำไปให้กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 60 คน ทำมาตรวัดการยอมตามที่มีข้อกระทงทั้งหมด 50 ข้อ

ขั้นตอนที่ 3 นำข้อมูลที่ได้จากมาตรวัดการยอมตามที่มีข้อกระทงทั้งหมด 50 ข้อ มาวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ย (t) เพื่อจำแนกกลุ่มที่ได้คะแนนการยอมตามสูงและต่ำ โดยคัดเลือกกลุ่มสูงที่มีคะแนนการยอมตามตั้งแต่เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 73 ขึ้นไป และคัดเลือกกลุ่มต่ำ ที่มีคะแนนการยอมตามตั้งแต่เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 27 ลงมา ซึ่งมีข้อที่ผ่านการวิเคราะห์ด้วยสถิติจำนวน 37 ข้อ

ขั้นตอนที่ 4 นำข้อกระทงทั้ง 37 ข้อ มาคัดเลือกเอาเฉพาะกระทงที่มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงข้อนั้นกับข้อกระทงข้ออื่นๆผ่านเกณฑ์ (.21) และมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์มากที่สุดจำนวน 22 ข้อ นำมาคัดเลือกข้อกระทงที่มีความตรงตามภาวะสันนิษฐาน (construct validity) เพื่อจะไปวิเคราะห์องค์ประกอบ โดยใช้วิธีการวิเคราะห์องค์ประกอบหลัก (principal components) หมุนแกนมุมฉากแบบเวรีแม็กซ์ (varimax) พิจารณาข้อที่มีค่าน้ำหนักบรรจุในองค์ประกอบทั้ง 2 องค์ประกอบแตกต่างกันชัดเจน เช่นระหว่าง .30 กับ .81 มีข้อที่แยกความแตกต่างของน้ำหนักบรรจุไม่ได้ 2 ข้อ เพราะค่าใกล้เคียงกัน เช่น .33 กับ .34 จึงคัดออก สรุปได้ข้อกระทงที่ผ่านการคัดเลือกทั้งหมด 20 ข้อ มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .73 เป็นข้อกระทงทางบวก 17 ข้อ มีข้อกระทงทางลบ 3 ข้อ เป็นข้อกระทงด้านการเลือกที่จะหลีกเลี่ยงหรือเผชิญหน้ากับความขัดแย้ง 13 ข้อ และด้านความกระตือรือร้นที่จะทำให้ผู้อื่นพอใจ 7 ข้อ เป็นข้อกระทงเดิมที่แปลมาจากมาตร Gudjonsson compliance scale (GCS) จำนวน 4 ข้อ และเป็นข้อกระทงที่คิดขึ้นใหม่ 16 ข้อ ดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4

จำนวนข้อกระทงในมาตรการยอมตามแบ่งตามองค์ประกอบ

องค์ประกอบ	ข้อกระทง				รวม
	ข้อกระทงเดิม		ข้อกระทงที่สร้างใหม่		
	บวก	ลบ	บวก	ลบ	
การหลีกเลี่ยงหรือเผชิญหน้ากับความขัดแย้ง	4	-	7	2	13
ความกระตือรือร้นที่จะทำให้ผู้อื่นพอใจ	3	-	3	1	7
รวม	7		13		20

ดังจะเห็นว่ามาตรวัดการยอมตามในงานวิจัยชิ้นนี้สร้างขึ้นโดยยึดตามทฤษฎีที่ว่า การยอมตามเกิดจาก 2 องค์ประกอบ และข้อกระทงในแต่ละองค์ประกอบไม่เท่ากัน ดังนั้น ในการคิดคะแนนจึงต้องหาค่าเฉลี่ยของแต่ละองค์ประกอบ แล้วนำค่าเฉลี่ยมารวมกัน จึงจะกลายเป็นคะแนนการยอมตามที่มีคะแนนเต็มทั้งหมด 20 คะแนน

ขั้นตอนที่ 5 จากเดิมที่ Gudjonsson (1996) ตรวจสอบความตรงตามภาวะสันนิษฐาน (construct validity) ของมาตรวัดการยอมตามโดยวิเคราะห์องค์ประกอบและพบว่ามาตรวัดการยอมตามประกอบไปด้วย 2 องค์ประกอบ ได้แก่ การเลือกที่จะหลีกเลี่ยงหรือเผชิญหน้ากับความขัดแย้ง และความกระตือรือร้นที่จะทำให้ผู้อื่นพอใจ ผู้วิจัยนำข้อกระทง 20 ข้อที่ผ่านการทดสอบหาค่าความเที่ยงมาพิจารณาทดสอบค่าหาความตรงตามภาวะสันนิษฐานของมาตรโดยนำข้อมูลดิบมาหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ เพื่อจะนำผลไปวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันด้วยโปรแกรม LISREL ได้ผลดังตารางที่ 5

ตารางที่ 5

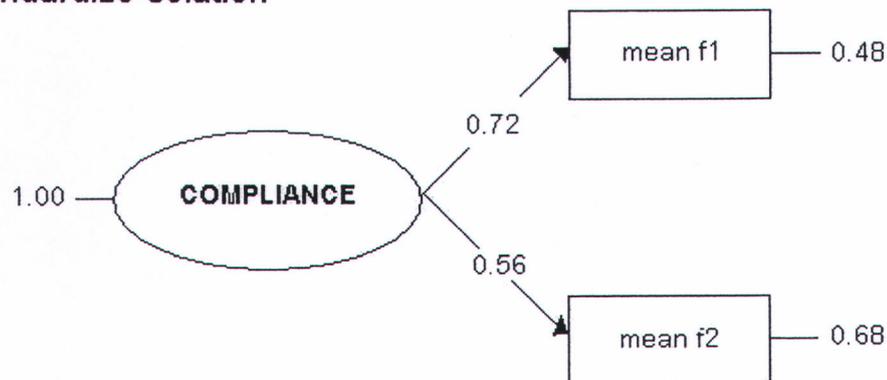
ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของข้อกระทงในมาตรการยอมตาม (N = 166)

	A31	A14	A21	A41	A23	A12	A11	A30	A19	A37	A10	A48	A1	A9	A25	A7	A4	A15	A6	A36	
A31	1																				
A14	.11	1																			
A21	.17	.28**	1																		
A41	.14	.21**	.17*	1																	
A23	.30**	.12	.39**	.21**	1																
A12	.13	.17*	.17*	.19*	.14	1															
A11	.23**	.10	.16*	.18*	.26**	.03	1														
A30	.16*	.12	.02	.01	.01	.13	.11	1													
A19	.18*	.11	-.02	.06	-.05	.21**	.11	.18*	1												
A37	.24**	.19*	.13	.20**	.08	.09	.13	.10	.13	1											
A10	.18*	.16*	.13	.14	-.01	.18*	.14	-.02	.07	.16*	1										
A48	.19*	.07	.16*	.21**	.14	.04	.33**	.12	.09	.13	.20**	1									
A1	.08	.03	.13	.12	.29**	.08	.05	.21**	.09	.07	-.07	.05	1								
A9	.21**	.24**	.16*	-.05	.07	.06	.14	.17*	.22**	.24**	.06	.17*	-.04	1							
A25	.27**	.08	.10	.06	.29**	.08	.29**	.13	.20**	.09	.02	.15	.09	.17*	1						
A7	.12	.14	.16*	.12	.09	.03	.09	.07	.11	.26**	.27**	.13	.09	.22**	.01	1					
A4	.23**	.15	.17*	.12	.26**	.17*	.07	.07	.03	.07	.11	.09	.25**	.04	.05	-.05	1				
A15	.09	.11	.09	.07	.09	-.03	.07	-.06	.15	.13	.05	-.04	.16*	.15	.02	.11	.13	1			
A6	.09	.23**	.07	.07	-.01	.13	.05	-.13	.27**	.10	.22**	.04	.12	.25**	-.05	.16*	.03	.09	1		
A36	.21**	.21**	.16*	.02	.15	.18*	.11	.15	.01	.05	.01	.04	.21**	.06	.19*	-.09	.14	.16*	.03	1	
ค่าเฉลี่ย	.42	.53	.46	.49	.31	.57	.28	.29	.36	.59	.49	.13	.66	.49	.38	.40	.55	.85	.77	.028	
ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน	.49	.49	.50	.50	.46	.49	.45	.45	.48	.49	.50	.33	.47	.50	.49	.49	.49	.36	.42	.45	

* $p < .05$, สองหาง, ** $p < .01$, สองหาง.

เมื่อวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันอันดับที่สองโดยโปรแกรม LISREL แล้ว พบว่าโมเดลมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์โดยมีค่าไค-สแควร์ (chi-square) เท่ากับ 0.80 มีค่าความน่าจะเป็นเท่ากับ .37 ที่องศาอิสระเท่ากับ 1 และค่าไค-สแควร์แตกต่างจากศูนย์อย่างไม่มีนัยสำคัญ แสดงว่ายอมรับสมมติฐานที่ว่าโมเดลนี้มีสององค์ประกอบจริงตามทฤษฎี รวมถึงค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (GFI) เท่ากับ 1 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืนที่ปรับแก้แล้ว (AGFI) เท่ากับ .99 และค่าดัชนีรากของกำลังสองเฉลี่ยของเศษ (RMR) เท่ากับ 0 องค์ประกอบที่ 1 หรือ mean f1 หมายถึง องค์ประกอบด้านการหลีกเลี่ยงหรือเผชิญหน้ากับความขัดแย้ง และองค์ประกอบที่ 2 หรือ mean f2 หมายถึง ความกระตือรือร้นที่จะทำให้อื่นพอใจ ดังภาพที่ 6 (ดูภาคผนวก ก)

Standardize solution

ภาพที่ 6 โมเดลการวัดการยอมตาม 2 องค์ประกอบ

ขั้นตอนที่ 7 วิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของข้อกระทงทั้งหมดที่คัดเลือกมาหาค่าความเที่ยงและความตรงแยกตามองค์ประกอบแล้ว สามารถสรุปได้ดังตารางที่ 6

ตารางที่ 6

สรุปค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา จำนวนข้อกระทงของมาตรการยอมตามที่ผ่านมาการวิเคราะห์หาความเที่ยงและความตรง (N = 60)

องค์ประกอบ	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา	จำนวนข้อกระทง
การหลีกเลี่ยงหรือเผชิญหน้ากับความขัดแย้ง	6.70	1.82	.59	13
ความกระตือรือร้นที่จะทำให้ผู้อื่นพอใจ	4.00	2.52	.58	7
รวม	10.70	3.70	.73	20

2. มาตรการคัดลอกตามสิ่งชี้้นำในกระบวนการชกถาม

ผู้วิจัยได้ใช้มาตรที่พัฒนาโดยนิสิตปริญญาโท คณะจิตวิทยา สาขาวิชาจิตวิทยาสังคม จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยซึ่งก็คือมาตรของ ภารดี ศิริสุทธิพัฒนา (2550) โดยมีที่มาจากการที่ ภารดี ศิริสุทธิพัฒนา, รติรัตน์ ไถถนอมสัจย์, และขวัญจิตต์ นรากรพิจิตร (2549) ได้ร่วมกันพัฒนา มาตรการคัดลอกตามสิ่งชี้นำในกระบวนการชกถาม มาจากมาตรการคัดลอกตามสิ่งชี้นำของ Gudjonsson (GSS2) โดยพัฒนาขึ้นมาทั้งหมด 3 มาตร มาตรแรก เป็นมาตรของภารดี ศิริสุทธิพัฒนา เป็นเรื่องสั้นเกี่ยวกับสามีภรรยาคนหนึ่งที่ยังเอิญไปพบชาวต่างชาติประสบอุบัติเหตุแล้วพาส่งโรงพยาบาล มาตรที่สองเป็นมาตรของขวัญจิตต์ นรากรพิจิตร เป็นเรื่องของสองพี่น้องที่ถูกขโมยโทรศัพท์มือถือแล้วไปแจ้งตำรวจ มาตรที่สามเป็นมาตรของรติรัตน์ ไถถนอมสัจย์ เป็นเรื่องของ นักศึกษามหาวิทยาลัยที่ได้ให้การช่วยเหลือชายชราที่ได้รับบาดเจ็บบริเวณแขน ปรากฏว่ามาตรวัดที่ ภารดี ศิริสุทธิพัฒนา และคณะ ต่างคนต่างสร้างขึ้นมาจาก 3 มาตรนั้น มาตรของ ภารดี ศิริสุทธิพัฒนา มีค่าความเที่ยงและความตรงสูงที่สุด ผู้วิจัยจึงเลือกใช้มาตรการคัดลอกตามสิ่งชี้นำของ ภารดี ศิริสุทธิพัฒนา ในการทำวิจัย

ภารดี ศิริสุทธิพัฒนา (2550) ได้รายงานการพัฒนามาตรการคัดลอกตามสิ่งชี้นำในวิทยานิพนธ์ ว่ามีความเหมาะสมที่จะนำไปใช้ โดยรายงานค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของคะแนนการคัดลอกตามสิ่งชี้นำ ครั้งที่ 1 ว่ามีค่าเท่ากับ .84 และคะแนนการคัดลอกตามสิ่งชี้นำครั้งที่ 2 เท่ากับ .73 และคะแนนการเปลี่ยนคำตอบ เท่ากับ .54

ด้านความตรงของมาตร ภารดี ศิริสุทธิพัฒนา (2550) ได้รายงานการหาค่าความตรงของ มาตรการคัดลอกตามสิ่งชี้นำโดยนำคะแนนในแต่ละส่วนของมาตร ได้แก่ คะแนนส่วนที่วัดได้จากการ

ระลึกโดยอิสระ มาหาค่าสหสัมพันธ์กับคะแนนในส่วนที่ได้จากการวัดการคล้อยตามสิ่งชี้นำครั้งที่ 1 คะแนนในส่วนที่ได้จากการวัดการคล้อยตามสิ่งชี้นำครั้งที่ 2 และคะแนนในส่วนที่วัดได้จากการเปลี่ยนคำตอบ และคะแนนส่วนที่วัดการคล้อยตามสิ่งชี้นำโดยรวม มีค่าความสัมพันธ์เท่ากับ -.27 -.28 -.39 และ -.20 ตามลำดับ หมายความว่าความจำมีสหสัมพันธ์ทางลบกับการคล้อยตามสิ่งชี้นำ

ผู้วิจัยจึงนำมาตรของ ภารดี ศิริสุทธิพัฒนา (2550) มาทดสอบหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาและตรวจสอบความตรงอีกครั้ง มีขั้นตอน ดังต่อไปนี้

ขั้นตอนที่ 1 ผู้วิจัยขออาสาสมัครที่เป็นนิสิตปริญญาตรี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 60 คน ที่ลงทะเบียนในวิชา 3800202 จิตวิทยาในชีวิตและการทำงาน ภาคการศึกษาปลาย ปีการศึกษา 2552 มาทดสอบมาตรวัดการคล้อยตามสิ่งชี้นำในกระบวนการชักถาม เป็นเพศชายจำนวน 29 คน เพศหญิงจำนวน 31 คน มีอายุเฉลี่ยเท่ากับ 20.88 ปี ($M = 20.88, SD = 0.88$) โดยรายละเอียดของกลุ่มตัวอย่างในขั้นตอนการพัฒนามาตรสามารถนำมาแจกแจงในตารางที่ 7

ตารางที่ 7

จำนวน และร้อยละของเพศ อายุ คณะ และชั้นปีของกลุ่มตัวอย่างจากมาตรวัดการคล้ายตามสิ่งชี้นำ

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
1. เพศ		
หญิง	31	51.70
ชาย	29	48.30
2. อายุ (ปี)		
21	29	48.30
22	14	23.30
20	15	25.00
18	2	3.30
3. คณะ		
วิศวกรรมศาสตร์	25	41.70
วิทยาศาสตร์	9	15.00
จิตวิทยา	6	10.00
ครุศาสตร์	5	8.30
วิทยาศาสตร์การกีฬา	5	8.30
เศรษฐศาสตร์	3	5.00
แพทยศาสตร์	2	3.30
อักษรศาสตร์	2	3.30
ศิลปกรรมศาสตร์	3	1.70
พาณิชยศาสตร์และการบัญชี	1	1.70
นิเทศศาสตร์	1	1.70

ขั้นตอนที่ 2 ผู้วิจัยนำข้อมูลดิบมาวิเคราะห์หาความเที่ยงโดยวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาได้เท่ากับ .80 และได้รายงานค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้อคำถามในแบบวัด (CITC) ไว้ในภาคผนวก ง

ขั้นตอนที่ 3 เนื่องจากการทบทวนวรรณกรรมและเห็นว่าในงานวิจัยของ Richardson และ Kelly (2004) กล่าวว่าตัวแปรการคล้อยตามสิ่งชี้้นำในกระบวนการซักถามกับตัวแปรการยอมตามเป็นตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กัน ผู้วิจัยจึงวิเคราะห์หาค่าความตรงร่วมสมัย (Concurrent Validity) โดยตรวจสอบค่าสหสัมพันธ์ระหว่างการยอมตามกับการคล้อยตามสิ่งชี้้นำ พบว่าคะแนนจากมาตรวัดการยอมตาม กับคะแนนต่างๆในมาตรวัดการคล้อยตามสิ่งชี้้นำ ได้แก่ คะแนนการคล้อยตามการชี้้นำครั้งที่ 1 คะแนนการคล้อยตามการชี้้นำครั้งที่ 2 และคะแนนการเปลี่ยนคำตอบ มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในทางบวก ดังตารางที่ 8

ตารางที่ 8

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของคะแนนมาตรการยอมตามกับคะแนนมาตรการคล้อยตามสิ่งชี้นำในกระบวนการซักถาม (N = 60)

	การยอมตาม	การคล้อยตามสิ่งชี้นำครั้งที่ 1	การคล้อยตามสิ่งชี้นำครั้งที่ 2	การเปลี่ยนคำตอบ	การคล้อยตามสิ่งชี้นำรวม
การยอมตาม	1				
การคล้อยตามสิ่งชี้นำครั้งที่ 1	.56**	1			
การคล้อยตามสิ่งชี้นำครั้งที่ 2	.32*	.67**	1		
การเปลี่ยนคำตอบ	.30*	.34**	.34**	1	
คะแนนการคล้อยตามสิ่งชี้นำรวม	.50**	.84**	.65**	.64**	1
ค่าเฉลี่ย	8.60	9.05	11.28	6.17	15.03
ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	3.74	4.25	4.91	2.69	5.95

* $p < .05$, สองหาง, ** $p < .01$, สองหาง.

รายละเอียดในส่วนต่างๆของมาตร

มาตรวัดการคล้อยตามสิ่งชี้นำในกระบวนการซักถามที่ ภารดี ศิริสุทธิพัฒนา (2550) พัฒนาขึ้นมาแบ่งเป็น 2 ส่วน ดังนี้

มาตรฐานที่ 1 เป็นเรื่องสั้นที่ประกอบด้วยประโยคซึ่งเป็นวลีย่อยๆ 40 วลี ใช้สำหรับทดสอบการระลึกข้อมูลความทรงจำโดยอิสระ

มาตรฐานที่ 2 คือมาตรวัดการคล้อยตามสิ่งชี้นำในกระบวนการซักถาม เป็นมาตรที่ผู้วิจัยนำมาใช้ในงานวิจัยเรื่องนี้ มาตรการคล้อยตามสิ่งชี้นำมีลักษณะเป็นคำถามจำนวน 20 ข้อ เนื้อหาของคำถามจะเกี่ยวกับเนื้อเรื่องในมาตรฐานที่ 2 ซึ่งมีลักษณะดังนี้

คำถามชี้นำ (leading question) ที่ให้เลือกตอบคำตอบ "ใช่" กับ "ไม่ใช่" จำนวน 9 ข้อ โดยคำถามเหล่านั้น ไม่ได้มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับเนื้อเรื่องที่ให้ผู้ร่วมการทดลองฟัง

คำถามที่ให้เลือกตอบตัวเลือกที่ผิด (false alternative question) จำนวน 6 ข้อ ประกอบไปด้วยคำตอบแบบให้เลือกตอบอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น "เขาใส่เสื้อสีฟ้าหรือสีแดง" แต่คำตอบก็ไม่ได้เกี่ยวข้องกับเนื้อเรื่องที่ให้ผู้ร่วมการทดลองฟังไป

คำถามที่ไม่ชี้นำ (non-leading question) จำนวน 5 ข้อ เป็นคำถามที่ไม่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับเนื้อเรื่องที่ให้ผู้ร่วมการทดลองฟัง

การให้คะแนนในมาตรวัดการคล้อยตามสิ่งชี้นำในกระบวนการซักถาม

- คะแนนการคล้อยตามสิ่งชี้นำครั้งที่ 1 (Yield 1) และ 2 (Yield 2)

คะแนนที่ได้จากแบบทดสอบเป็นคะแนนจากการตอบแบบสอบถามจำนวน 20 คำถาม แบ่งเป็นคะแนนการคล้อยตามสิ่งชี้นำครั้งที่ 1 และ คะแนนการคล้อยตามสิ่งชี้นำครั้งที่ 2 รวมคะแนนเต็มทั้งหมดเท่ากับ 15 คะแนน

ประโยคคำถามในมาตรวัดการคล้อยตามสิ่งชี้นำในกระบวนการซักถาม เป็นคำถามชี้นำให้เลือกตอบใช่กับไม่ใช่ (Yes/No questions) จำนวน 15 ข้อคำถาม มีวงเล็บต่อท้ายว่า (L) เป็นคำถามธรรมดาที่ไม่ได้มีสารชี้นำจำนวน 5 คำถาม มีวงเล็บต่อท้ายว่า (NL) ทั้ง คะแนนการคล้อยตามสิ่งชี้นำครั้งที่ 1 และ คะแนนการคล้อยตามสิ่งชี้นำครั้งที่ 2 จะไม่มีการนำข้อคำถามที่เป็น (NL) มาคิดคะแนน

เกณฑ์การคิดคะแนนสำหรับข้อคำถามที่เป็นคำถามชี้นำทั้งหมด 15 ข้อคำถาม มีดังนี้

1. คิดเป็น 1 คะแนน เมื่อผู้ร่วมการทดลองตอบในลักษณะการยอมรับคำถามชี้นำ อาจตอบว่า "ใช่" "อาจจะใช่" "เป็นไปได้" "ก็ควรจะเป็นอย่างนั้น" หรือ "ก็อาจเป็นอย่างนั้น" เป็นต้น

2. คิดเป็น 1 คะแนน เมื่อผู้ร่วมการทดลองตอบตัวเลือกที่มีให้เลือกในคำถาม เช่นหากในคำถามถามว่า "ชายชาวต่างชาติใส่เสื้อสีฟ้าหรือสีแดง" และผู้ร่วมการทดลองตอบว่า "สีฟ้า" หรือ "สีแดง" หรือ "ทั้งสีฟ้าและสีแดง"

4. คิดเป็น 0 คะแนน เมื่อผู้ร่วมการทดลองตอบคำถามในเชิงปฏิเสธ โดยอาจตอบว่า “ไม่” “เป็นไปไม่ได้” หรือเมื่อผู้ร่วมการทดลองไม่ตอบคำถาม โดยการกล่าวว่า “จำไม่ได้” “ไม่รู้” และ “ไม่แน่ใจ” เป็นต้น

5. คิดเป็น 0 คะแนน เมื่อผู้ร่วมการทดลองตอบคำถามในลักษณะที่จำได้ว่าไม่มีในเนื้อหาที่ได้ฟังได้ฟังไป เช่น “ไม่ได้กล่าวถึงในเรื่อง”

6. คิดเป็น 0 คะแนน เมื่อผู้ร่วมการทดลองกล่าวถึงเนื้อหาจริงที่มีอยู่ในเรื่อง เช่น “เหตุการณ์เกิดขึ้นในวันพฤหัสบดี”

หากผู้ร่วมการทดลองมีความลังเลในการตอบคำถาม โดยอาจกล่าวกับผู้ร่วมการทดลองว่า “ผมคิดว่าใช่ แต่ก็ไม่แน่ใจ หรืออาจจะไม่ใช่ก็ได้” ในกรณีนี้ผู้ถามคำถามจะต้องกระตุ้นให้ผู้ร่วมการทดลองตอบคำถามที่แน่นอนออกมา โดยอาจกล่าวว่า “คุณต้องเลือกมาสักหนึ่งคำตอบ คำตอบไหนจะทำให้คุณพอใจมากกว่า”

- คะแนนการเปลี่ยนคำตอบ (Shift)

คะแนนการเปลี่ยนคำตอบเป็นคะแนนที่คิดเมื่อผู้ร่วมการทดลองมีการเปลี่ยนคำตอบใดคำตอบหนึ่งจากคำตอบที่เคยตอบไว้ในส่วนของ คะแนนการคล้อยตามสิ่งชี้้นำครั้งที่ 1 มาเป็นคำตอบที่ตอบใน คะแนนการคล้อยตามสิ่งชี้้นำครั้งที่ 2 มีคะแนนเต็มทั้งหมด 20 คะแนน ยกตัวอย่างคำถาม เช่น “คู่สามีภรรยาไปทำงานสายในวันนั้นใช่ไหม”

เกณฑ์การคิดคะแนนสำหรับข้อคำถามที่เป็นคำถามชี้้นำทั้งหมด 15 คำถาม มีดังนี้

1. คิดเป็น 1 คะแนน หากเป็นการเปลี่ยนคำตอบจาก “ใช่” ในส่วนของคะแนนการคล้อยตามสิ่งชี้้นำครั้งที่ 1 แล้วเปลี่ยนเป็นตอบเป็น “ไม่ใช่” ในส่วนของคะแนนการคล้อยตามสิ่งชี้้นำครั้งที่ 2

2. คิดเป็น 1 คะแนน หากเป็นการเปลี่ยนคำตอบจาก “ไม่ใช่” ในส่วนของคะแนนการคล้อยตามสิ่งชี้้นำครั้งที่ 1 แล้วเปลี่ยนเป็นตอบ “ใช่” ในส่วนของคะแนนการคล้อยตามสิ่งชี้้นำครั้งที่ 2

3. คิดเป็น 1 คะแนน เมื่อผู้ร่วมการทดลองเปลี่ยนเนื้อหาของคำตอบ เช่นถามว่า “เหตุการณ์เกิดขึ้นในวันที่ฝนตกหรือรถติด” แล้วตอบ “รถติด” ในการถามคำถามชี้้นำครั้งที่ 1 จากนั้นจึงเปลี่ยนเป็นตอบ “ฝนตก” ใน คะแนนการคล้อยตามสิ่งชี้้นำครั้งที่ 2

4. คิดเป็น 1 คะแนน เมื่อผู้ร่วมการทดลองตอบโดยเปลี่ยนแปลงเนื้อหาในคำตอบแรก ยกตัวอย่างเช่น จากตอนแรกตอบว่า “ไปสาย” แต่ในครั้งที่สองกลับเปลี่ยนคำตอบไปเป็น “ไปทันเวลา”

5. คิดเป็น 1 คะแนน หากตอบโดยใช้เนื้อหาในคำถาม เช่นตอบว่า “ฝนตก” ในช่วงของการถามคำถามชี้้นำครั้งที่ 1 แล้วเปลี่ยนเป็นตอบเป็น “ไม่ใช่” ในการถามคำถามชี้้นำครั้งที่ 2 หรือตอบว่า

“ไม่ใช่” ในช่วงของการคล้อยตามคำถามขึ้นนำครั้งที่ 1 แล้วเปลี่ยนไปตอบเนื้อหาในคำถาม เช่น “ฝนตก” แทน

6. คิดเป็น 1 คะแนน เมื่อผู้ร่วมการทดลองเปลี่ยนคำตอบจากตอนแรกตอบในทำนองที่ไม่คล้อยตามคำถามขึ้นนำไปเป็นตอบในทำนองที่คล้อยตามคำถามขึ้นนำ เช่น ผู้ร่วมการทดลองเปลี่ยนคำตอบจาก “ไม่แน่ใจ” หรือ “ไม่ได้กล่าวถึงในเรื่อง” ไปเป็น “ใช่” หรือ “ก็คงจะเป็นอย่างนั้น”

7. คิดเป็น 1 คะแนน เมื่อผู้ร่วมการทดลองเปลี่ยนคำตอบจากตอนที่คล้อยตามคำถามขึ้นนำ ไปเป็นไม่คล้อยตามคำถามขึ้นนำ เช่น ผู้ร่วมการทดลองเปลี่ยนคำตอบจาก “ก็อาจจะเป็นอย่างนั้น” หรือ “เป็นไปได้” ไปเป็น “ไม่แน่ใจ” หรือ “ไม่รู้สิ”

8. คิดเป็น 0 คะแนน เมื่อผู้ร่วมการทดลองไม่เปลี่ยนคำตอบ

9. คิดเป็น 0 คะแนน เมื่อผู้ร่วมการทดลองเปลี่ยนคำตอบ แต่คำตอบยังคงเป็นทำนองเดียวกัน เช่น เปลี่ยนคำตอบจาก “ไม่ใช่” ไปเป็น “เป็นไปได้” หรือจาก “ไม่ได้กล่าวถึงในเรื่อง” ไปเป็น “ไม่รู้สิ” หรือ “จำไม่ได้” และ เปลี่ยนคำตอบจากคำว่า “ใช่” ไปเป็น “อาจเป็นไปได้” หรือเปลี่ยนคำตอบจาก “ก็น่าจะเป็นอย่างนั้น” ไปเป็น “ใช่”

- คะแนนการคล้อยตามสิ่งขึ้นนำรวม (Total suggestibility)

คะแนนการเชื่อตามคำถามขึ้นนำครั้งที่ 1 (yield 1) รวมกับคะแนนการเปลี่ยนคำตอบ (shift) จะได้คะแนนการคล้อยตามสิ่งขึ้นนำโดยรวมทั้งหมด

Yield1 + Shift	=	Total suggestibility
----------------	---	----------------------

คะแนนเต็มทั้งหมดในมาตรการคล้อยตามสิ่งขึ้นนำเท่ากับ 35 คะแนน มีคะแนนสูงสุดเท่ากับ 35 คะแนน และคะแนนต่ำสุดเท่ากับ 0 คะแนน

ขั้นตอนการใช้มาตรวัดการคล้อยตามสิ่งขึ้นนำในกระบวนการชักถาม

ขั้นตอนการทดสอบการคล้อยตามสิ่งขึ้นนำโดยใช้มาตรวัด Gudjonsson suggestibility scales สามารถสรุปได้ 6 ขั้นตอน ดังนี้

1. ให้ผู้ร่วมการทดลองฟังเทปเสียงที่อ่านเรื่องราวซึ่งประกอบด้วยประโยคที่มีใจความสำคัญ ประมาณ 40 ประโยค

2. ให้ผู้ร่วมการทดลองตอบคำถาม 20 ข้อ ซึ่งบรรจุคำถามชั้นนำไว้ 15 ข้อ และเนื้อหาในคำถามชั้นนำเหล่านั้นจะไม่มีข้องเกี่ยวกับเนื้อเรื่องในเทปเสียงที่ผู้ร่วมการทดลองได้ยินไป หากผู้ร่วมการทดลองคล้อยตามจะถูกนับเป็นคะแนน เรียกว่าการยอมเชื่อตามคำถามชั้นนำครั้งที่ 1 (yield 1)

3. ผู้วิจัยให้ผลป้อนกลับทางลบแก่ผู้ร่วมการทดลอง กล่าวว่าผู้ร่วมการทดลองตอบผิดเยอะมาก และขอให้ตอบใหม่อีกครั้ง

4. ผู้วิจัยให้ผู้ร่วมการทดลองตอบคำถามอีกครั้ง ในขั้นตอนนี้ ผู้ร่วมการทดลองจะต้องตอบคำถามเดิมซ้ำอีกครั้ง คะแนนที่ได้หลังจากขั้นตอนการได้รับผลป้อนกลับทางลบ จะเรียกว่าคะแนนการยอมเชื่อตามคำถามชั้นนำครั้งที่ 2 และในขั้นตอนนี้เอง หากมีการเปลี่ยนคำตอบจากคำตอบเดิมที่เคยตอบไว้ในขั้นตอนที่ 3 คะแนนตรงส่วนนี้ จะถูกเรียกว่าคะแนนการเปลี่ยนคำตอบ

5. ผู้วิจัยรวมคะแนน โดยคะแนนการคล้อยตามระหว่างการซักถามทั้งหมดจะคิดได้จากคะแนนการยอมเชื่อตามคำถามชั้นนำครั้งที่ 1 (คะแนนเต็ม 15 คะแนน) ซึ่งวัดได้จากขั้นตอนที่ 2 รวมกับคะแนนการเปลี่ยนคำตอบ (คะแนนเต็ม 20 คะแนน) ซึ่งวัดได้จากขั้นตอนที่ 4 รวมคะแนนเต็มทั้งหมด 35 คะแนน

3. โปรแกรมกระตุ้นการรับสารภาพเท็จ

ผู้วิจัยได้ออกแบบโปรแกรมกระตุ้นการรับสารภาพเท็จขึ้นมา โดยตั้งชื่อโปรแกรมการทดสอบว่า 'Wordrandom' เป็นโปรแกรมที่มีลักษณะคล้ายโปรแกรมทดสอบการพิมพ์ดีด โดยในระหว่างการทดสอบนั้นจะมีตัวอักษรปรากฏบนหน้าจอด้วยความเร็วตั้งแต่ 60 ตัวอักษร/นาที ถึง 130 ตัวอักษร/นาที และสามารถกำหนดระดับความเร็วหรือช้าของโปรแกรมการทดสอบได้ ผู้วิจัยได้ทดสอบโปรแกรมกับนิสิตปริญญาตรีจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่ลงทะเบียนในรายวิชา 3800202 จิตวิทยาในชีวิตและการทำงาน ภาคการศึกษาปลาย ปีการศึกษา 2552 จำนวน 60 คนในการทดลองชั้นนำ และบันทึกระดับความเร็วในการพิมพ์ที่เหมาะสมกับแต่ละคนไว้ โดยระดับความเร็วที่เหมาะสมสำหรับผู้ร่วมการทดลองแต่ละคน ผู้วิจัยจะตรวจสอบโดยกำหนดให้ผู้ร่วมการทดลองพิมพ์ตัวอักษรด้วยอัตราความเร็วสูงกว่าการพิมพ์ในอัตราความเร็วปกติประมาณ 2 เท่า ผู้วิจัยจะให้ผู้ร่วมการทดลองพิมพ์ตัวอักษรตามที่ปรากฏบนหน้าจอในความเร็วระดับต่างๆและบันทึกว่าถ้าผู้ร่วมการทดลองพิมพ์ตามทัน 5 ตัวภายใน 10 ตัว ถือว่ามีความเร็วในระดับพอดี แต่หากพิมพ์ตามทันเกิน 5 ตัว ถือว่ามีระดับความเร็วต่ำเกินไป แต่ถ้าพิมพ์ตามทันน้อยกว่า 5 ตัวถือว่ามีความเร็วสูงเกินไป โดยผู้ควบคุมการทดลองสามารถหยุดการทดสอบลงชั่วคราว โดยกดปุ่ม ESC ออกตามปกติ และปรับความเร็วของ

โปรแกรมการทดสอบให้เร็วขึ้น หรือช้าลงเพื่อหาระดับความเร็วที่เหมาะสมกับผู้ร่วมการทดลองแต่ละคน

จากการทดลองในช่วงการทดลองชั้นนำ ปรากฏว่าระดับความเร็วโดยเฉลี่ยของผู้ร่วมการทดลองทั้งหมดประมาณ 100 ตัวอักษร/นาที เมื่อนำมาหาค่าเปอร์เซ็นต์ไทล์พบว่ากลุ่มที่มีค่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ต่ำกว่า 25 คือกลุ่มผู้ร่วมการทดลองที่มีระดับความเร็วของอักษรที่ปรากฏบนหน้าจอประมาณ 70 ตัวอักษร/นาที และกลุ่มตัวอย่างที่มีค่าเปอร์เซ็นต์ไทล์สูงกว่า 75 คือกลุ่มตัวอย่างที่สามารถพิมพ์ตัวอักษรได้ในระดับความเร็ว 120 ตัวอักษร/นาที ดังนั้นผู้วิจัยจึงนำค่าเฉลี่ยของระดับความเร็วของตัวอักษรที่ปรากฏบนหน้าจอไปกำหนดระดับความเร็วในเงื่อนไขที่ให้ตัวแปรอิสระคือความเป็นไปได้ที่จะกระทำผิด ซึ่งจะแบ่งเป็น 2 ระดับตามความเร็วของตัวอักษรที่ปรากฏบนหน้าจอ ในเงื่อนไขที่มีความเป็นไปได้ที่จะกระทำผิดต่ำตัวอักษรจะปรากฏบนหน้าจอประมาณ 70 ตัวอักษรต่อ 1 นาที และในเงื่อนไขที่มีความเป็นไปได้ที่จะกระทำผิดสูง ตัวอักษรจะปรากฏบนหน้าจอประมาณ 120 ตัวอักษร ต่อ 1 นาที

ลักษณะการทดลอง คือผู้วิจัยจะจัดให้ผู้ร่วมการทดลองทดสอบการพิมพ์ผ่านโปรแกรมการพิมพ์นี้หลังจากทำมาตรวัดทางจิตวิทยาเสร็จเรียบร้อยแล้ว และก่อนเริ่มการทดลอง ผู้วิจัยจะแจ้งวิธีการทดสอบ จากนั้นจะให้ผู้ร่วมการทดลองลองทดสอบโปรแกรมก่อน 1 นาทีเพื่อให้เกิดความคุ้นเคย จากนั้นเมื่อผู้ร่วมการทดลองกดเริ่มโปรแกรมแล้ว ตัวอักษรจะปรากฏขึ้นบนหน้าจอ เพื่อให้ผู้ร่วมการทดลองพิมพ์ตามเป็นเวลา 3 นาที ก่อนที่โปรแกรมคอมพิวเตอร์ก็จะดับลงเองโดยอัตโนมัติและเมื่อโปรแกรมดับลงแล้ว ผู้ร่วมการทดลองจะเปิดโปรแกรมอีกไม่ได้เลย แม้กระทั่งรีสตาร์ทเครื่องคอมพิวเตอร์ใหม่ก็ตาม เพราะโปรแกรมมีการออกแบบไว้ให้ล็อคตัวเองจนกว่าจะมีการกดปุ่มปลดล็อค ซึ่งโปรแกรมจะกลับมาใช้งานได้อีกครั้งก็ต่อเมื่อผู้วิจัยใส่รหัสปลดล็อคโปรแกรมซึ่งเป็นไฟล์ที่ซ่อนอยู่อีกที่หนึ่งใน My computer (ดูภาคผนวก ข)

เมื่อโปรแกรมดับก็จะจัดกระทำเงื่อนไขต่างๆแต่ผู้ร่วมการทดลองต่อไป โดยจะการทดลองเป็นลักษณะของการกำหนดให้กลุ่มตัวอย่างเข้าสู่กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมโดยวิธีสุ่ม โดยให้กลุ่มทดลองได้รับเงื่อนไขต่างๆที่กำหนดให้ โดยให้เงื่อนไขที่เหมือนกันทั้งสองกลุ่ม ซึ่งแบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม จากนั้นเปรียบเทียบความแตกต่างด้วยวิธีการทางสถิติ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การทดลองมี 3 ขั้นตอน ขั้นตอนที่ 1 และ 2 เป็นการวัดตัวแปรทางจิตวิทยา เกี่ยวกับบุคลิกภาพส่วนบุคคล ได้แก่ การยอมตาม และการคล้อยตามสิ่งชี้นำในกระบวนการชักถาม ส่วนขั้นตอนที่ 3 เป็นการวัดตัวแปรตามการรับสารภาพเท็จ

ขั้นตอนที่ 1 การทำมาตรวัดการยอมตาม

ผู้วิจัยให้ผู้ร่วมการทดลองทำมาตรวัดและกรอกรายละเอียดข้อมูลส่วนตัวเป็นขั้นแรก โดยผู้วิจัยจะให้ผู้ควบคุมการทดลองแจกมาตรวัดการยอมตาม ที่พัฒนามาจาก Gudjonsson compliance scale (GCS) ให้กับนิสิตคนละ 1 ชุด พร้อมอ่านคำแนะนำในการทำมาตรวัดโดยละเอียด ให้นักฟัง

ขั้นตอนที่ 2 ทดสอบการคล้อยตามสิ่งชี้นำ

ผู้วิจัยให้ผู้ควบคุมการทดลองนำผู้ร่วมการทดลองเข้าทดสอบการคล้อยตามสิ่งชี้นำโดยใช้มาตรวัดการคล้อยตามสิ่งชี้นำของ ภารดี ศิริสุทธิพัฒนา (2550) ซึ่งพัฒนามาจาก Gudjonsson suggestibility scale 2 (GSS2) ของ Gudjonsson ให้นักฟัง โดยแจ้งว่าเป็นการทดสอบความจำ ซึ่งลำดับการทดลองในขั้นตอนที่ 2 จะมีการให้ผู้ร่วมการทดลองฟังเรื่องราวจากเทป โดยใช้คำพูด ดังนี้

“ที่จะให้นักฟังเรื่องสั้นจากเทป ให้พยายามจำรายละเอียดของเรื่องให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้”

เมื่อผู้ร่วมการทดลองฟังเรื่องราวทั้งหมดแล้ว ผู้ควบคุมการทดลองจะนำผู้ร่วมการทดลองเข้าสู่ขั้นตอนที่ให้ผู้ร่วมการทดลองตอบคำถามที่เกี่ยวกับเนื้อเรื่อง 20 คำถามทันที โดยให้ผู้ควบคุมการทดลองใช้คำพูด ดังนี้

“เดี๋ยวพี่จะถามคำถามเกี่ยวกับเนื้อเรื่องที่เพิ่งได้ฟัง ให้นักฟังพยายามตอบให้ถูกต้องมากที่สุดเท่าที่จะทำได้นะคะ/ครับ”

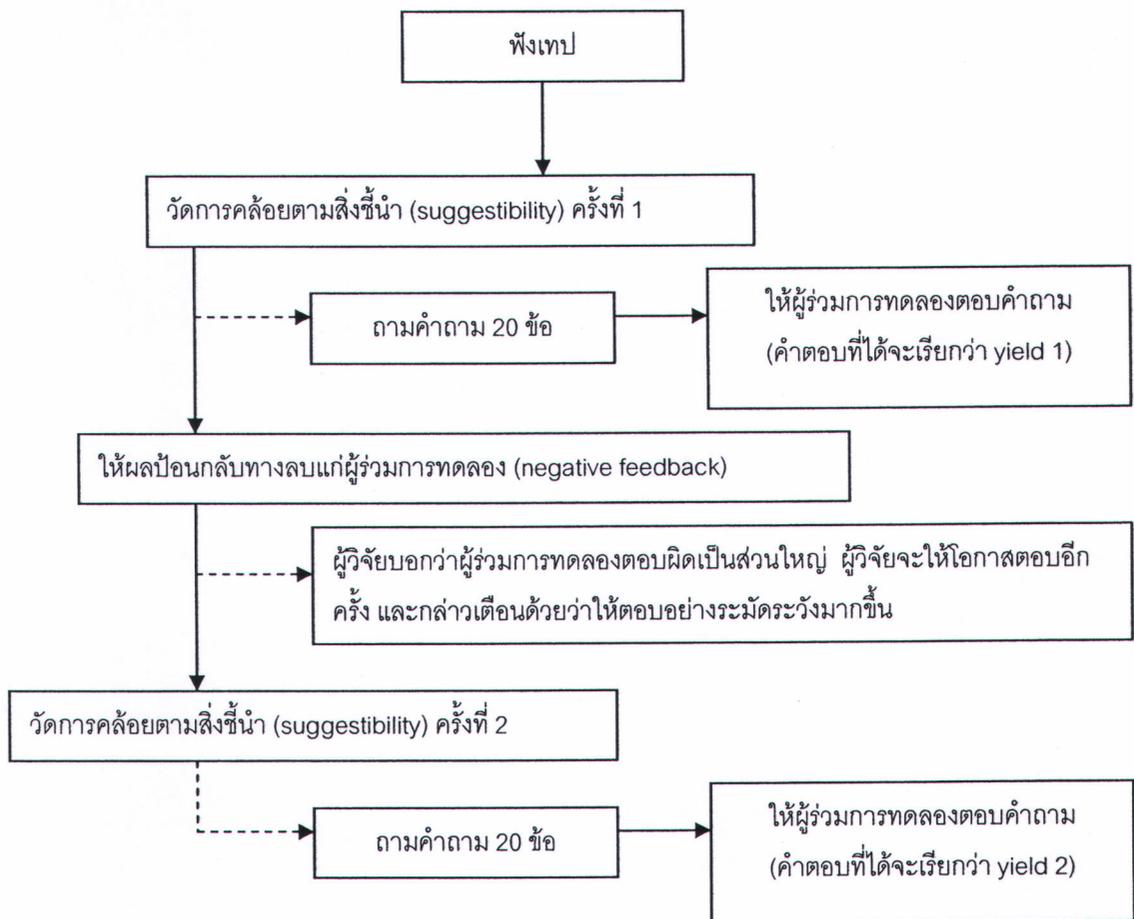
จากนั้นผู้ควบคุมการทดลองจะอ่านคำถามทั้ง 20 คำถามให้ผู้ร่วมการทดลองฟัง เมื่อผู้ร่วมการทดลองตอบคำถามครบทั้ง 20 ข้อแล้ว ผู้ควบคุมการทดลองจะให้ผลป้อนกลับทางลบผู้ร่วมการ

ทดลองว่า โดยบอกว่าผู้ร่วมการทดลองตอบผิดเป็นจำนวนมาก ก่อนจะให้ตอบใหม่อีกครั้ง คำพูดที่ใช้ในการทดลองเป็นดังนี้

“น้องตอบผิดเยอะมากเลย ขอให้ตอบใหม่อีกครั้ง และโปรดใช้ความระมัดระวังมากกว่าเดิม ด้วยนะคะ/ครับ”

เมื่อผู้ร่วมการทดลองตอบคำถามครบทั้ง 20 ข้อเป็นครั้งที่ 2 ให้ผู้ควบคุมการทดลองบันทึกคะแนนและนำผู้ร่วมการทดลองเข้าสู่การทดลองในขั้นตอนถัดไป

สำหรับการทดสอบการคล้อยตามสิ่งชี้นำในขั้นตอนที่ 2 สามารถนำมาทำเป็นแผนภาพโดยแบ่งเป็น 3 ขั้นตอน เพื่อให้เข้าใจง่าย ดังนี้

ภาพที่ 7 ภาพประกอบการทดลองในขั้นตอนที่ 2

ขั้นตอนที่ 3 ทดสอบการรับสารภาพเท็จ

ผู้ควบคุมการทดลองจะนำผู้ร่วมการทดลองเข้าสู่ห้องทดลองอีกห้องหนึ่ง ในห้องมีคอมพิวเตอร์ 1 เครื่อง ก่อนเริ่มการทดลอง ผู้ควบคุมการทดลองจะสอบถามว่าผู้ร่วมการทดลองพิมพ์สัมผัสเป็นหรือไม่ หากผู้ร่วมการทดลองพิมพ์สัมผัสไม่เป็น ผู้ควบคุมการทดลองจะไม่ให้ผู้ร่วมการทดลองเข้ารับการทดสอบ แต่ถ้าผู้ร่วมการทดลองพิมพ์สัมผัสเป็น ผู้ควบคุมการทดลองจะนำผู้ร่วมการทดลองเข้าสู่อการทดลองตามปกติ โดยก่อนเริ่มการทดลอง ผู้ควบคุมการทดลองจะแจ้งว่าขั้นตอนที่ 3 นี้เป็นการทดสอบความสามารถในการจำกับความถนัดในการใช้สมองด้านประสาทสัมผัส พร้อมทั้งชี้แจงวิธีการทดสอบให้ผู้ร่วมการทดลองฟังโดยละเอียด ดังนี้

“ที่จะให้น้องดูตัวอักษรที่จะปรากฏบนหน้าจอคอมพิวเตอร์ถัดจากนี้ ซึ่งจะปรากฏเร็วมาก ขอให้น้องพยายามพิมพ์ตามตัวอักษรตามที่เห็นบนหน้าจอให้ได้จำนวนมากที่สุด และขณะทำการทดสอบ ห้ามมองแป้นพิมพ์โดยเด็ดขาด”

ผู้ควบคุมการทดลองจะต้องแจ้งผู้ร่วมการทดลองก่อนเริ่มการทดสอบ ผู้ควบคุมการทดลองจะต้องกำชับว่าห้ามกดปุ่ม ALT เพราะเป็นรหัสลับข้อมูลการทดลองที่ผู้เขียนโปรแกรมสร้างไว้สำหรับการทดลองครั้งถัดไป โดยใช้คำพูดดังนี้

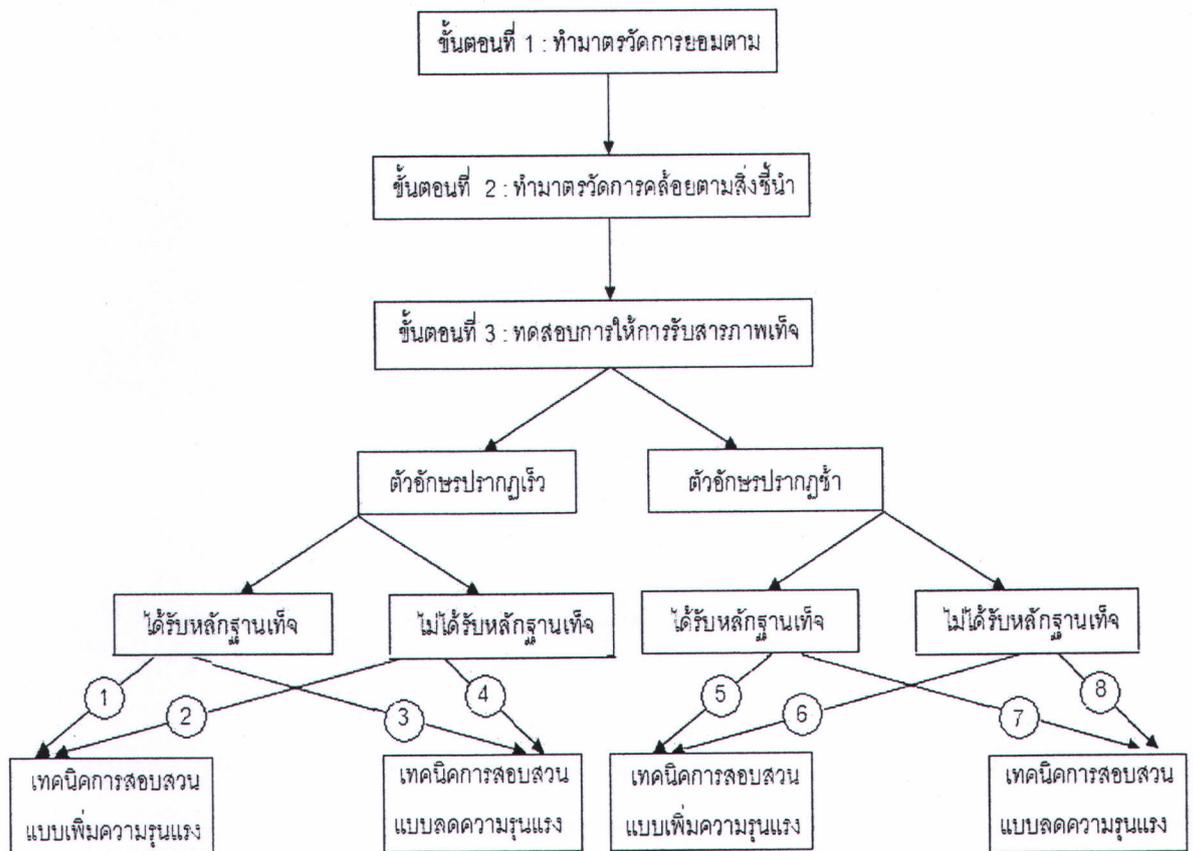
“โปรแกรมนี้ถูกสร้างให้บรรจุข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างเพียงแค่นี้ไม่เกิน 100 ข้อมูล ดังนั้นผู้เขียนโปรแกรมจึงสร้างรหัสลับข้อมูลไว้สำหรับการทดสอบครั้งถัดไปหลังจากโปรแกรมบรรจุข้อมูลจากผู้ทดสอบได้ครบ 100 คนแล้ว ดังนั้นอย่ากดปุ่ม ALT นะคะ/ครับ เพราะมันเป็นรหัสลับข้อมูลการทดสอบ”

ผู้ควบคุมการทดลองให้ผู้ร่วมการทดลองพิมพ์งานผ่านโปรแกรมที่มีชื่อว่า ‘wordrandom’ กำหนดให้ในเงื่อนไขที่ตัวอักษรปรากฏเร็ว จะมีตัวอักษรปรากฏบนหน้าจอประมาณ 120 ตัวอักษร ต่อ 1 นาที และในเงื่อนไขที่ตัวอักษรปรากฏช้า จะมีตัวอักษรปรากฏบนหน้าจอประมาณ 70 คำต่อ 1 นาที และจะมีการกำหนดไว้ก่อนเริ่มการทดลอง

ก่อนเริ่มทำการทดลอง ผู้ควบคุมการทดลองจะให้ผู้ร่วมการทดลองทำความเข้าใจกับโปรแกรมก่อนโดยให้ทดลองพิมพ์ประมาณ 1 นาที ก่อนจะปิดโปรแกรมลงและให้เริ่มการทดลองจริง

เมื่อเริ่มการทดลองแล้วจะมีเวลาให้ผู้ร่วมการทดลองเตรียมตัว 5 วินาที ก่อนตัวอักษรจะปรากฏบนหน้าจอ และเมื่อผู้ร่วมการทดลองเริ่มพิมพ์ตัวอักษรไปประมาณ 3 นาที โปรแกรมคอมพิวเตอร์ก็จะดับลงเองโดยอัตโนมัติ

เมื่อโปรแกรมดับลง ผู้ควบคุมการทดลองที่ยืนเฝ้าอยู่ในห้องจะเข้ามาแสวงหพยายามเปิดโปรแกรมขึ้นใหม่ แต่โปรแกรมจะเปิดไม่ได้ ผู้ควบคุมการทดลองจะพยายามเปิดโปรแกรมขึ้นใหม่ 2-3 ครั้ง ก่อนหันไปถามผู้ร่วมการทดลองว่า “เกิดอะไรขึ้น ทำไมไม่อยู่ที่โปรแกรมก็เสีย” หลังจากได้รับคำตอบจากผู้ร่วมการทดลอง ไม่ว่าจะผู้ร่วมการทดลองจะตอบว่าอย่างไร ผู้ควบคุมการทดลองจะเริ่มจัดกระทำตัวแปรอื่นๆแก่ผู้ร่วมการทดลอง ได้แก่ ให้หลักฐานเท็จแก่ผู้ร่วมการทดลอง และไม่ให้หลักฐานเท็จแก่ผู้ร่วมการทดลอง ตัวแปรเทคนิคการสอบสวนแบบเพิ่มความรุนแรง และตัวแปรเทคนิคการสอบสวนแบบลดความรุนแรง ซึ่งสามารถแบ่งเงื่อนไขการทดลองออกเป็น 8 เงื่อนไข ดังภาพที่ 8

ภาพที่ 8 สรุปการทดลองทั้งหมด

อัตราความเร็วในการพิมพ์เร็วและช้า

ในเงื่อนไขที่ให้ตัวอักษรปรากฏเร็ว เป็นเงื่อนไขที่ต้องการให้ผู้ร่วมการทดลองมีความเป็นไปได้ที่จะกระทำผิดสูง กำหนดให้มีตัวอักษรปรากฏบนหน้าจอประมาณ 120 ตัวอักษรต่อ 1 นาที ผ่านโปรแกรม “Wordrandom”

ในเงื่อนไขที่ให้ตัวอักษรปรากฏช้า เป็นเงื่อนไขที่ต้องการให้ผู้ร่วมการทดลองมีความเป็นไปได้ที่จะกระทำผิดต่ำ กำหนดให้มีตัวอักษรปรากฏบนหน้าจอประมาณ 70 ตัวอักษร ต่อ 1 นาที ผ่านโปรแกรม “Wordrandom”

การให้หลักฐานเท็จและไม่ให้หลักฐานเท็จ

ในเงื่อนไขที่มีการให้หลักฐานเท็จแก่ผู้ร่วมการทดลอง เมื่อโปรแกรมคอมพิวเตอร์ปิดตัวลง ผู้ทำการทดลองจะสร้างทำเป็นเปิดดูประวัติการพิมพ์ของผู้ร่วมการทดลองที่บ้านที่กอยู่ในไดรฟ์ C ของ My computer ซึ่งภายในไฟล์จะมีหลักฐานการพิมพ์ที่ผู้วิจัยสร้างเตรียมไว้ ในหลักฐานการพิมพ์จะมีบันทึกข้อมูลการพิมพ์จริงของผู้ร่วมการทดลอง ทั้งเวลาที่พิมพ์ และตัวอักษรจริงๆที่ผู้ร่วมการทดลองพิมพ์ แต่จะลงท้ายด้วยตัวอักษร “Error code: ALT” ทุกครั้ง

ในเงื่อนไขที่ไม่มีการให้หลักฐานเท็จแก่ผู้ร่วมการทดลอง ไม่แสดงหลักฐานเท็จต่อผู้ร่วมการทดลอง หลังโปรแกรมคอมพิวเตอร์ปิดตัวลง ผู้ทำการทดลองจะจัดกระทำตัวแปรถัดไปแก่ผู้ร่วมการทดลองเลย นั่นคือเทคนิคการสอบสวน

เทคนิคการสอบสวนแบบเพิ่มความรุนแรง และลดความรุนแรง

เงื่อนไขที่มีเทคนิคการสอบสวนแบบเพิ่มความรุนแรง คำพูดที่ผู้ทำการทดลองใช้พูดกับผู้ร่วมการทดลองนั้นเป็นคำพูดที่ดัดแปลงมาจากคำพูดในการทดลองของ Klaver, Lee, และ Rose (2008)

หลังจากถามว่า “เกิดอะไรขึ้น ทำไมอยู่ๆดีโปรแกรมก็เสียล่ะ” (บทพูดช่วงที่ 1) แล้ว ผู้ควบคุมการทดลองจะกล่าวคำพูดต่อไปนี้

“โปรแกรมเสียได้อย่างไร สงสัยว่าคุณต้องกดปุ่ม ALT ระหว่างทำการทดลองแน่ๆ เขาห้ามกดรหัสลับข้อมูลระหว่างการทดลองรู้ไหม เพราะจะทำให้โปรแกรมพัง” (บทพูดช่วงที่ 2)

เมื่อผู้ร่วมการทดลองกล่าวคำพูดในเชิงปฏิเสธ หรือแม้จะไม่กล่าวปฏิเสธก็ตาม ผู้ควบคุมการทดลองจะต้องกล่าวว่า

“เมื่ออาทิตย์ที่แล้วก็เคยมีคนทำโปรแกรมพังแบบนี้เหมือนกันเป็นเพราะไปกดปุ่ม ALT ระหว่างทำการทดลอง น้องต้องกดปุ่มแน่ๆเลย! ทั้งๆที่พี่ก็บอกไปแล้วนะว่าห้ามกด” (บทพูดช่วงที่ 3)

และกล่าวว่า “ข้อมูลผู้ร่วมการทดลองหายไปเกือบ 50 คน กว่าที่จะกู้คืนข้อมูลได้ก็ยากมาก และไม่รู้จะกู้คืนได้หมดเหลือเปล่า รุ้ใหม่น้องทำให้งานวิจัยของพี่จะต้องล่าช้าออกไปอีก บอกหน่อยสิว่าทำไมน้องถึงกดปุ่ม!” (บทพูดครั้งที่ 4)

เงื่อนไขที่มีเทคนิคการสอบสวนแบบลดความรุนแรง ผู้ทำการทดลองจะกล่าวกับผู้ร่วมการทดลอง โดยใช้คำพูดดังต่อไปนี้

“เกิดอะไรขึ้น ทำไมโปรแกรมเสียล่ะ” (บทพูดครั้งที่ 1)

จากนั้นไม่ว่าผู้ร่วมการทดลองจะตอบว่าอย่างไร ผู้ควบคุมการทดลองจะต้องกล่าวว่า

“สงสัยว่าน้องกดปุ่ม ALT ไประหว่างทำการทดลองแน่ๆเลยครับ/ค่ะ เพราะถ้าไปกดรหัสลับข้อมูลระหว่างการทดลองจะทำให้โปรแกรมพัง” (บทพูดครั้งที่ 2) และกล่าวว่า “เคยมีผู้ร่วมการทดลองกดปุ่ม ALT ไปเหมือนกันเมื่ออาทิตย์ก่อน แล้วโปรแกรมก็พังลงแบบนี้แหละ น้องแน่ใจหรือคะ/ครับ ว่าไม่ได้กด ปุ่ม ALT มันใกล้กับแป้นพิมพ์มากนะคะ/ครับ บางทีมี้อาจจะเผลอโดนโดยไม่รู้ตัวก็ได้” (บทพูดครั้งที่ 3)

จากนั้นจึงพูดว่า “ไม่เป็นไรหรอก มันเป็นอุบัติเหตุ คนเราเผลอกันได้ น้องไม่ได้ตั้งใจกดปุ่ม ALT หรือ พี่เข้าใจ” (บทพูดครั้งที่ 4)

ประโยคคำพูดในเงื่อนไขเทคนิคการสอบสวนแบบเพิ่มความรุนแรง และเทคนิคการสอบสวนแบบลดความรุนแรง สามารถนำมาแจกแจงเป็นตารางสรุปได้ดังนี้

ตารางที่ 9

สรุปคำพูดที่ใช้ในการทดลอง

เงื่อนไขการทดลอง	ใช้เทคนิคการสอบสวนแบบเพิ่มความรุนแรง	ใช้เทคนิคการสอบสวนแบบลดความรุนแรง
แสดง หลักฐานเท็จ / ไม่แสดง หลักฐานเท็จ	บทพูดช่วงที่ 1: เกิดอะไรขึ้น ทำไมโปรแกรมเสียล่ะ	
	บทพูดช่วงที่ 2: สงสัยว่าน้องต้องกดปุ่ม ALT ระหว่างทำการทดลองแน่ๆ เขาห้ามกดรหัสลับข้อมูลระหว่างการทดลองรู้ไหม เพราะมันจะทำให้โปรแกรมพัง	บทพูดช่วงที่ 2: สงสัยว่าน้องต้องกดปุ่ม ALT ไประหว่างทำการทดลองแน่ๆเลย เพราะถ้าไปกดรหัสลับข้อมูลระหว่างการทดลองจะทำให้โปรแกรมพัง
	บทพูดช่วงที่ 3: เมื่ออาทิตย์ที่แล้วก็เคยมีคนทำโปรแกรมพังแบบนี้เหมือนกัน เป็นเพราะไปกดปุ่ม ALT ระหว่างทำการทดลอง น้องต้องกดปุ่มแน่ๆเลย! ทุ้งๆที่พี่ก็บอกไปแล้วนะว่าห้ามกด	บทพูดช่วงที่ 3: เคยมีผู้ร่วมการทดลองกดปุ่ม ALT ไปเหมือนกันเมื่ออาทิตย์ก่อน แล้วโปรแกรมก็พังลงแบบนี้แหละ น้องแน่ใจหรือคะ/ครับ ว่าไม่ได้กด ปุ่มมันใกล้กับแป้นพิมพ์มากนะคะ/ครับ บางทีมืออาจจะเผลอโดนโดยไม่รู้ตัวก็ได้
	บทพูดช่วงที่ 4: ข้อมูลผู้ร่วมการทดลองหายไปตั้งเกือบ 50 คน กว่าจะกู้คืนข้อมูลได้ก็ยากมาก และไม่รู้จะกู้คืนได้หมดหรือเปล่า รู้ไหมน้องทำให้งานวิจัยที่ต้องล่าช้าออกไปอีก บอกหน่อยสิว่าทำไมน้องถึงกดปุ่ม!	บทพูดช่วงที่ 4: ไม่เป็นไรหรอก มันเป็นอุบัติเหตุ คนเราเผลอกันได้ น้องไม่ได้ตั้งใจกดปุ่ม ALT หรอก พี่เข้าใจ
	บทพูดช่วงที่ 5: “สรุปแล้วน้องได้กดปุ่ม ALT ไปใช่ไหมคะ/ครับ”	
หมายเหตุ : คำพูดที่ใช้สามารถเปลี่ยนแปลงได้ตามความเหมาะสมของสถานการณ์ แต่ผู้วิจัยจะมีบทพูดบังคับในแต่ละเงื่อนไข ให้ผู้ควบคุมการทดลองต้องพูดกับผู้ร่วมการทดลอง 5 ช่วง		

หลังให้การจัดกระทำในเงื่อนไขทั้งหมด และพูดบทพูดที่กำหนดให้ไปทั้งหมดแล้ว ในขั้นตอนสุดท้าย จะเป็นการวัดการให้การรับสารภาพ ซึ่งจะให้ผู้ควบคุมการทดลองกล่าวว่า

“สรุปแล้วน้องได้กดปุ่ม ALT ไปใช้ไหมคะ/ครับ” (ประโยคปิดท้ายของทุกเงื่อนไขเทคนิคการสอบสวนแบบพูดขยายความรุนแรงและลดความรุนแรง)

จากนั้นหากผู้ร่วมการทดลองตอบในทำนองรับสารภาพว่าได้กดปุ่มไป เช่นใช้คำพูดตอบรับว่า “คะ/ครับ” “ก็อาจจะกดคะ/ครับ” “กดคะ/ครับ” หรือ “ก็น่าจะกด” หรือใช้วัจนภาษา เช่นพยักหน้า ให้นับว่าเป็นการยอมรับ จึงนับคะแนนเป็น 1 คะแนน แต่หากผู้ร่วมการทดลองยืนยันว่าตนเองไม่ได้กดปุ่ม โดยการตอบปฏิเสธตรงๆ เช่นพูดว่า “ไม่” “ไม่ได้กดคะ” หรือพูดในทำนองปฏิเสธเช่น “จะไปกดได้ไง” “ผม/ดิฉันแน่ใจว่าตนเองพิมพ์ถูกทุกตัว” เป็นต้น หรือหากใช้วัจนภาษา เช่นการส่ายหน้า ให้จัดว่าเป็นการปฏิเสธและนับเป็น 0 คะแนน

ในกรณีที่ผู้ร่วมการทดลองยังมีอาการเสียวหรือลึ้งเลอยู่ หน้าม้าสามารถนำทพุดที่พุดไปแล้วในช่วงการจัดกระทำเงื่อนไขมาพุดใหม่อีกครั้งตามความเหมาะสม เช่น “สรุปว่าน้องกดปุ่มไปแล้วใช่ไหม” หากผู้ร่วมการทดลองยังคงนิ่งเสียว ให้จัดว่าเป็นการปฏิเสธและนับเป็น 0 คะแนน

หากผู้ร่วมการทดลองทำกิจกรรมนอกเหนือไปจากที่กำหนด เช่นลุกเดินหนีออกไปนอกห้อง ขอใช้โทรศัพท์มือถือ ขอออกไปนอกห้อง ขอพบเพื่อนหรือขอพบคนรู้จัก ให้จัดว่าเป็นการปฏิเสธทั้งหมด และนับเป็น 0 คะแนน

หลังจากวัดตัวแปรตามการยอมรับสารภาพแบบยอมตามแล้ว ผู้วิจัยจะวัดเฉพาะผู้ร่วมการทดลองที่ให้การรับสารภาพเท่านั้น เพื่อจำแนกประเภทของตัวแปรตามซึ่งก็คือการรับสารภาพเท็จว่าเป็นการรับสารภาพเท็จจากภายในและการสร้างเรื่องราวเท็จ

คำถามที่วัดการรับสารภาพจากภายใน โดยให้ผู้ควบคุมการทดลองถามย้ำแก่ผู้ร่วมการทดลองเป็นครั้งสุดท้ายก่อนเฉลยวัตถุประสงค์การทดลองว่า “ถามจริงๆเถอะ สาเหตุที่น้องยอมรับว่ากดปุ่มนี้เป็นเพราะน้องเชื่อว่าตนเองกดปุ่มจริงๆหรือเปล่า” หากผู้ร่วมการทดลองยังยืนยันว่าตนเองกดปุ่ม เช่นตอบว่า “ใช่” “ผม/หนูคิดว่ากดคะ/ครับ” “กดคะ/ครับ” หรือ “แน่ใจคะ/ครับว่ากด” นับเป็น 1 คะแนน แต่ถ้าผู้ร่วมการทดลองกล่าวในทำนองว่าที่ยอมรับไปเมื่อครู่เป็นเพราะตนถูกกล่าวหา เช่นกล่าวว่า “ก็เขาต้องการให้ผมยอมรับว่ากด ผมก็ต้องบอกไปว่าผมกด” หรือ “ก็ไม่ค่อยแน่ใจว่าตนเองกดครับ” นับเป็น 0 คะแนน

จากนั้น คำถามสุดท้ายเป็นคำถามที่เกี่ยวข้องกับการสร้างเรื่องราวเท็จ จะวัดโดยใช้คำถามว่า “น้องพอจะเล่าได้ใหม่น้องกดปุ่มไปตอนไหน อย่างไร” หากผู้ร่วมการทดลองสามารถเล่าเหตุการณ์ได้ เช่นกล่าวว่า “กดปุ่มไปช่วงหลังๆที่มีตัวอักษร z x c ปรากฏขึ้นเยอะๆ” “สงสัยมือคงไปโดนตอนที่จะพยายามจะกดบรรทัดล่าง” หรือ “ตอนที่พยายามกดปุ่ม Caps lock นิ้วมันอาจจะพลาดไปโดน” ให้

นับเป็น 1 คะแนน แต่หากผู้ร่วมการทดลองตอบว่าไม่สามารถเล่าเหตุการณ์ได้ เช่น “จำไม่ได้” หรือตอบในทำนองว่าไม่แน่ใจว่าดื่มน้ำไปตอนไหน เช่น “ไม่แน่ใจว่าตอนไหน” ก็ให้นับเป็น 0 คะแนน

หลังจากวัดตัวแปรตามครบทั้งหมดแล้ว หน้าม้าจะรับเฉลยวัตถุประสงค์ที่แท้จริงของการทดลองให้ผู้ร่วมการทดลองทราบทันที พร้อมเปิดโอกาสให้มีการซักถามข้อสงสัยได้

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยต้องการศึกษาปัจจัยด้านสถานการณ์และปัจจัยด้านบุคลิกภาพที่มีผลต่อการรับสารภาพเท็จในระหว่างกระบวนการสอบสวน โดยใช้โปรแกรม SPSS และใช้สถิติถดถอยโลจิสติก (Logistic regression analysis) ในการวิเคราะห์ข้อมูล